

Arrest

nr. 98 291 van 1 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 25 mei 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 23 mei 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Via een op 20 juni 2011 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 6 september 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 23 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

15. Via een op 6 februari 2012 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Bij arrest nr. 77 932 van 23 maart 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 september 2011.

1.7. De Raad weigerde bij arrest nr. 82 301 van 31 mei 2012 verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 juli 2012 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 25 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker bij aangetekende zending van 27 september 2012 ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.10. Bij arrest nr. 91 559 van 13 november 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2012.

1.11. De politiediensten stelden op 5 december 2012 vast dat verzoeker gebruik maakte van een vervalst paspoort.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 december 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [V. K.], attaché van de permanentie.

[...]

wordt aan

de persoon die verklaart zich [K. Y.] te noemen, [...], en welke verklaart van Ivooriaanse nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

[...]

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van een vals document (PV nr BG.21.L621140/2012 van de politie van Oostende)

Betrokkene geeft een valse identiteit.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 27/09/2012

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor gebruik van een vals document, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

[...]

In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vijf jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of

onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING :

Hij heeft gebruik gemaakt van een Ivoriaans document die hem niet toebehoort.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van een vals document (PV nr BG.21 .L621140/2012 van de politie van Oostende)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende redenen:

“Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum”

Verzoekende partij betwist niet dat haar asielprocedure negatief werd afgesloten, noch dat Uw Raad meent dat de toen bestreden asielbeslissing in casu artikel 3 EVRM niet schendt. De Raad heeft in dit verband echter enkel een oordeel gevormd over de asielmotieven van verzoekende partij ten aanzien van Côte D’ Ivoire, niet meer en niet minder.

Indien verzoekende partij de thans bestreden beslissing niet zou aanvechten, zou het bevel om het grondgebied te verlaten onverminderd definitief worden zonder dat verzoekende partij nog een rechtsmiddel kan opwerpen om haar uitwijzing tegen te gaan.

Verzoekende partij weet immers momenteel niet waarheen de Belgische autoriteiten haar zullen uitwijzen en op welke manier dit zou gebeuren. Dit alleen al zorgt ervoor dat de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen onmogelijk een daadwerkelijk beroep kan worden genoemd.

Om eventueel in de toekomst nog een rechtsmiddel te hebben om dit tegen te gaan heeft verzoekende partij er echter toch voor geopteerd om de thans bestreden beslissing aan te vechten.

Ter zake wenst verzoekende partij dan ook te verwijzen naar een recent arrest van het Europees Hof dd. 2 oktober 2012 (verzoeknummer: 33210/11). Dit betrof de situatie waarin een Afghaanse familie op het moment van haar asielaanvraag tevens onmiddellijk een teruggedrijvingsbevel betekend kreeg. Op het moment dat de asielaanvraag negatief werd afgesloten door Uw Raad besliste de verwerende partij om betrokkenen naar Rusland terug te drijven. Verwerende partij was van mening dat dergelijke teruggedrijving artikel 3 EVRM niet schond en dat betrokkenen, indien zij van oordeel waren dat dit wel net geval was, beroep hadden moeten indienen tegen dit teruggedrijvingsbevel.

Het Europees Hof oordeelde echter anders: “Or, la Cour n’aperçoit pas quels arguments spécifiques les requérants auraient pu invoquer pour éviter un retour en Afghanistan via la Russie.” (cf. randnummer 96)

EN

"Du fait que les requérants, en déposant une demande d'asile, avaient saisi les instances d'asile de l'examen de leurs craintes liées à un retour en Afghanistan, la Cour se doit de vérifier s'ils ont disposé dans ce cadre d'un recours remplissant les exigences de l'article 13 et les prémunissant contre un refoulement arbitraire, même indirect, vers l'Afghanistan." (randnummer 99)

Hoewel de situatie in casu niet identiek is (het betreft immers een bevel om het grondgebied te verlaten en de asielprocedure is reeds afgesloten), is ze wel degelijk vergelijkbaar.

Het zal Uw Raad wellicht niet verbazen dat verzoekende partij volhardt in haar asielmotieven en alles binnen haar mogelijkheden zal doen om -met nieuwe documenten- verwerende partij hier alsnog van te overtuigen. Een vrijwillige terugkeer ligt dus absoluut niet voor de hand.

Verwerende partij kan zich echter tevens op dit bevel beroepen om verzoekende partij gedwongen uit te wijzen.

Hoe een dergelijke gedwongen uitwijzing zal plaatsvinden en of dit wel degelijk naar Côte D'Ivoire zal zijn (het enige land wat in het kader van de asielprocedure op schendingen van artikel 3 EVRM werd onderzocht) is verzoekende partij nog niet duidelijk.

Op het moment dat dit wel duidelijk zal zijn, heeft de verzoekende partij geen enkel middel meer om Uw Raad hieromtrent te vatten. Dit is niet ernstig. Het is dan ook deze praktijk die het EHRM au fond afwijst. Mutatis mutandis meent verzoekende partij dan ook dat, in de mate dat het thans bestreden bevel een gedwongen uitwijzing toelaat op vooralsnog onbekende wijze, die dan later niet meer aanvechtbaar zal zijn, artikel 13 EVRM schendt.

Verzoekende partij meent dan ook dat dit bevel om deze reden vernietigd dient te worden. Ofwel brengt de wetgever zijn wetgeving in lijn met artikel 13 EVRM, ofwel kan een dergelijk bevel pas verzoenbaar worden geacht met artikel 13 EVRM wanneer alle modaliteiten omtrent de gedwongen uitwijzing bekend zijn, ofwel stelt verzoekende partij expliciet in haar bevel dat dit geen titel kan vormen tot een gedwongen uitwijzing.

Wat betreft het aan te tonen van belang, geldt in vreemdelingenzaken de rechtspraak inzake een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten. Wanneer vroeger reeds een bevel betekend geweest is, kan tegen een later bevel vaak geen beroep ingesteld worden wegens gebrek aan belang (RvV 10255). Hetzelfde geldt wanneer een bestuur (meestal de DVZ) een beslissing neemt in het kader van een gebonden bevoegdheid. Een eventuele vernietiging van zo'n beslissing kan dus geen voordeel opleveren aangezien het bestuur niets anders vermag dan opnieuw dezelfde beslissing te nemen. (RvV 8 oktober 2007, nr. 2.383; RvV 19 oktober 2007, nr. 2.781; RvV 21 oktober 2007, nrs. 2.851 en 2.852; RvV 12 november 2007, nr. 3.579; RvV 20 november 2007, nrs. 3.815 en 3.817; RvV 8 april 2008, nr. 9.592; RvV 16 april 2008, nrs. 10.056 en 10.065; RvV 22 april 2008, nr. 10.282; RvV 3 juli 2008, nrs. 13.638, 13.656 en 13.659).

Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat zij de bestreden beslissing nam in het kader van een gebonden bevoegdheid en dat verzoekende partij, ingevolge de hierboven geciteerde rechtspraak van Uw Raad, het nodige belang zou ontberen bij huidig verhaal.

Uw Raad stelde immers: ondanks de gebonden bevoegdheid waarover een bestuur beschikt, kan de verzoekende partij toch een belang hebben bij het bestrijden van een rechtshandeling indien aan deze rechtshandeling een onwettigheid kleeft of wanneer zij het internationaal verdragsrecht schendt (RvV 21 april 2008, nr. 10.251).

Artikel 13 EVRM is uiteraard internationaal verdragsrecht en dus kan verwerende partij niet stellen dat verzoekende partij geen belang zou hebben bij onderhavig verhaal.

Er wordt dan ook met aandrang verzocht het bevel om het grondgebied te verlaten niet definitief te maken en deze te schorsen en nietig te verklaren."

3.1.2. De Raad merkt op dat artikel 13 van het EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden die in het EVRM zijn vermeld werden geschonden het recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat een van de in het EVRM bepaalde rechten of vrijheden daadwerkelijk wordt geschon-

den en hij dus nood heeft aan een rechtsmiddel zoals bedoeld in artikel 13 van het EVRM. Waar verzoeker stelt dat weliswaar reeds werd vastgesteld dat hij in Ivoorkust geen reëel risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, zoals voorzien in artikel 3 van het EVRM, maar betoogt dat er geen zekerheid bestaat dat hij naar dat land zal worden gerepatriëerd moet immers worden geduid dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verweerder hem wenst te repatriëren naar een land waarvan hij de nationaliteit niet heeft. Ter terechtzitting is daarenboven gebleken dat verzoeker op 8 februari 2013 werd vrijgesteld, zodat hij vrij kan beslissen naar welk land hij zal afreizen. Verzoeker maakt door aan te geven dat hij zich niet wenst neer te leggen bij de beslissing van de commissaris-generaal waarbij werd geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus – beslissing die door de Raad werd bevestigd – ook niet aannemelijk dat hij in Ivoorkust of elders dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker dienstig naar artikel 13 van het EVRM kan verwijzen (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451).

Tevens moet erop worden gewezen dat verzoeker door uiteen te zetten dat hij van oordeel is dat hij over geen of over onvoldoende rechtsmiddelen beschikt om een toekomstige “*uitwijzing*” tegen te gaan hoe dan ook niet aantoonbaar dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing een substantiële op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm heeft miskend of zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding of machtsafwendings. Ook door een toelichting te geven over het belang dat hij al dan niet zou hebben bij een beroepsprocedure toont hij niet aan dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing onwettig is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke beoordeling.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 3, eerste lid, 9° van dezelfde wet, van artikel 6 van het EVRM, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Hij betoogt tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Verwerende partij steunt zich - verkeerdelijk - ook op artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet teneinde de thans bestreden beslissing te schragen.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Art. 7.<W 1996-07-15/33, art. 11, 012; Inwerkingtreding : 13-12-1996> [Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven]1 : (...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Verwerende partij stelt ten onrechte dat verzoekende partij door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Verwerende partij verwijst hierbij naar een vermeendelijke gebruik van valse identiteit.

Verwerende partij stelt: “de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene is op heterdaad betrapt voor gebruik van een vals document (PV nr. BG 21.L621140/2012 van de politie van Oostende). Betrokkene geeft een valse identiteit. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 27/09/2012” (echter zonder enige nadere motivering).

Verzoekende partij heeft ten allen tijde haar ontkend dat zij (bewust) gebruik maakte van een vals stuk.

Verzoekende partij heeft zich dan ook zeker niet schuldig gemaakt aan het gebruik van valse identiteit.

In welke omstandigheid ook, kan artikel 7, 3° van de Vreemdelingenwet de thans bestreden beslissing niet dragen of schragen.

De 'verdenking' van een valse identiteit is daartoe vanzelfsprekend onvoldoende.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als deze enkele 'verdenking' van gebruik van valse stukken de thans bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Gelet op het precaire situatie van verzoekende partij die in België al het nodige tracht te doen om een wettelijke samenwoning te laten registreren, komt het de Belgische Staat niet toe - enkel en alleen op de verdenking van gebruik van valse stukken - een dergelijke verregaande maatregel te nemen.

Verzoekende partij wordt én opgesloten, én verkrijgt een beslissing om het grondgebied gedwongen te verlaten, én mag het land (e.a.) gedurende al te lange tijd niet meer binnenkomen.

Dit is volstrekt disproportioneel met wat verzoekende partij zelfs nog maar enkel ten laste wordt gelegd. Als men werkelijk meent dat verzoekende partij één en ander ten laste kan worden gelegd, dan dient vanzelfsprekend het gemeenrecht te spelen, met alle strafrechtelijke waarborgen vanden. Het vreemdelingenrecht kan voor dergelijke doeleinden niet worden misbruikt, met dergelijke verregaande gevolgen.

Indien men in casu werkelijk meent dat een strafrechtelijk feit werd begaan, dan zullen de gemeenrechtelijke strafrechten daarover moeten oordelen.

Het komt in geen geval toe aan een ambtenaar bij de Dienst Binnenlandse Zaken om verzoekende partij te veroordelen op basis van één proces verbaal. België is immers nog steeds een rechtstaat met respect voor de fundamentele rechten en vrijheden van de mens en niet één of andere bananen-republiek waar één of ander dorpshef beslist over leven en dood.

In België heeft men het recht om beoordeeld te worden door een onpartijdige en onafhankelijk rechter die garanties kan bieden dat de rechten van verdediging van zowel dader als slachtoffer werden gerespecteerd.

De tegenovergestelde stelling moet voor eenieder in een beschaaft rechtstaat als een vreselijke nachtmerrie worden beschouwd.

De feiten waarvan sprake in het proces-verbaal waarnaar verwezen worden bovendien door verzoekende partij bovendien, zoals reeds gesteld, ten stelligste betwist en zijn geenszins bewezen.

De motivering van de bestreden beslissing is niet alleen materieel incorrect zij steunt bovendien op feiten die geenszins bewezen zijn en ten stelligste worden betwist.

Het ontgaat verzoekende partij dan ook volkomen waarom verzoekende partij bijkomend voorhoudt dat er een risico zou bestaan op nieuwe schendingen van de openbare orde.

De bestreden beslissing houdt bovendien een fundamentele schending in van het recht op een eerlijk proces zoals vervat in art. 6 EVRM.

Het zal verwerende partij mogelijks bevreemden, doch in de rechtstaat die België wordt verondersteld te zijn, geldt nog steeds zoiets als het vermoeden van onschuld! (algemeen rechtsbeginsel)

Artikel 6.2 EVRM omschrijft het beginsel als volgt: "eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt"

Verzoekende partij wordt aldus geacht onschuldig te zijn tot het tegendeel is bewezen. Dat het tegendeel zou zijn bewezen kan volgens de wet enkel worden vastgesteld door de Strafrechter. Op

heden is verzoekende partij evenwel slechts een verdachte, zodat hij nog steeds wordt verondersteld onschuldig te zijn.

Ten overvloede dient te worden herhaald dat de feiten door verzoekende partij ten stelligste worden betwist.

Zie dienaangaande:

“Het vermoeden van onschuld wordt gewaarborgd o.m. door de tegenspraak die de beklaagde m.b.t. de vaststellingen van de verbalisanten vermag te voeren, waaronder het al of niet objectief karakter van deze vaststellingen, en door de onpartijdigheid waarmee de rechter de bewijswaarde van deze vaststellingen beoordeelt” (Cass. 4 februari 1997, A.C. 1997, nr. 62; 22 juni 1999, A.C. 1999, nr. 386).

Op heden is verzoekende partij dan ook slechts een verdachte, hij werd door geen enkele rechter veroordeeld, zodat hij nog steeds wordt verondersteld onschuldig te zijn. De bestreden beslissing miskent dit fundamenteel uitgangspunt volkomen.

Het komt geenszins aan de beoordeling van een “attaché” toe om te beoordelen of verzoekende partij zich al dan niet schuldig maakte aan een misdrijf. Het valt overigens te betwijfelen of de “attaché” hiertoe de vereiste bekwaamheid had. Was de kwestieuze attaché Jurist?

Al helemaal te betwijfelen is het of de “attaché” de vereiste bekwaamheid had om na te gaan met specifieke begrippen als het in de motivering voorkomende “heterdaad”. Het betreft immers een specifiek juridisch begrip, waarover een bijzonder uitgebreide casuïstiek bestaat en waarover in Rechtspraak en Rechtsleer reeds bijzonder veel inkt is gevloeid. Het staat te betwijfelen of een “attaché” als in casu de vereiste bekwaamheid heeft om de draagwijdte van de begrippen die zij gebruikt te beseffen.

In ieder geval dient de eindbeoordeling of er al dan niet sprake is van heterdaad te worden overgelaten aan de Strafrechter die hiertoe de vereiste bekwaamheid, opleiding en ervaring heeft, en die kan nagaan of de grondrechten worden gerespecteerd.

De vraag stelt zich evenzeer in hoeverre de beslissende ambtenaar de bekwaamheid had om het proces-verbaal te lezen en hieraan de gepaste bewijswaarde en bewijskracht te koppelen.

Ook over de bewijswaarde van processen-verbaal zijn reeds bijzonder geleerde werken geschreven. (o.a. M. BOCKSTAELE, Processen-verbaal, Antwerpen, Maklu, 1997, nr. 1; M. BOCKSTAELE, “Processen-verbaal en verhoren in dé Wet Franchimont”, Panopticon 1999, 340; D. HOLSTERS, “De bewijswaarde van het proces-verbaal betreffende de vaststelling van misdrijven”, R.W. 1980-81, k. 1359, nr. 13.) Het staat te betwijfelen of de tussenkomende attaché deze werken heeft gelezen... .

Bovendien rijst de vraag of er, mochten de feiten al bewezen zijn, quod certe non, in casu sprake is van handelingen die de openbare orde / nationale veiligheid van het land kunnen schaden. Deze begrippen zijn immers niet allesomvattend. Zo maakt eenieder die overgaat tot wildplassen of de openbare weg niet op het zebrapad oversteeft, zich schuldig aan een misdrijf, doch kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat dergelijke handelingen de openbare orde van het land ernstige schade kunnen toebrengen, laat staan de nationale veiligheid.

In casu staat te betwijfelen of de ernst van het misdrijf verzoekende partij ten laste wordt gelegd voldoende ernstig is om van aard te zijn om de openbare orde van het land ernstige schade te kunnen toebrengen.

Opnieuw dient te worden gewezen op het feit dat alvorens de beoordeling kan worden gemaakt of er al dan niet sprake is van een gevaar voor de openbare orde van het land, moet worden vastgesteld dat er sprake is van strafbare gedragingen in hoofde van verzoekende partij. Door de bestreden beslissing reeds op dit moment te nemen spreekt de staatssecretaris zonder meer voor haar beurt.

Het spreekt voor zich dat de gemeenrechtelijke rechtscolleges de natuurlijke rechters zijn bij het beoordelen van misdrijven. Bovendien kan verzoekende partij voor de gemeenrechtelijke rechtscolleges zijn rechten van verdediging maximaal uitputten, ondermeer door aanvullend onderzoek te vorderen, getuigen te laten horen... .

De wetgever heeft in diverse bepalingen in de Vreemdelingenwet aan de uitvoerende macht de bevoegdheid toegekend om bepaalde beslissingen nemen met als motivering dat de openbare orde in het gedrang dreigt te komen.

Op geen enkel ogenblik heeft de wetgever het bestuur daarmee evenwel gemachtigd om zelf (straf)rechter te gaan spelen.

Pas nadat door een daartoe bevoegde rechtbank wordt vastgesteld dat iemand zich schuldig gemaakt heeft aan een misdrijf, dit met in acht name van alle wettelijke voorwaarden en waarborgen, kan het bestuur oordelen dat er sprake is van een schending van de openbare orde die een bepaalde beslissing verantwoord.

Het bestuur heeft aldus van de wetgever nimmer de bevoegdheid gekregen om na te gaan of er sprake is van een schending van de openbare orde. Het bestuur heeft enkel de bevoegdheid om wanneer een schending van de openbare orde wordt vastgesteld, daar bepaalde verblijfsrechtelijke gevolgen aan te verbinden (hierbij uiteraard alle beginselen van behoorlijk bestuur als bijvoorbeeld het proportionaliteitsbeginsel in acht nemende).

Het bestuur heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing, die geenszins teruggrijpt naar een in kracht van gewijsde getreden veroordeling, dan ook een bevoegdheid aangematigd die haar geenszins werd toegekend.

Er is dan ook kennelijk sprake van machtsoverschrijding.

In het kader van dit tweede middel wenst de verzoekende partij te verwijzen naar arrest van Uw Raad nr. 92 111 van 27 november 2012 in de zaak RvV 106 549/II waarin Uw Raad ook oordeelde dat er moet gemotiveerd worden nopens de noodzaak en duur van het inreisverbod.

Uw Raad moet immers kunnen controleren of de duur van het inreisverbod in evenredigheid staat tot het gevaar voor de openbare orde waarvan de vreemdeling beticht wordt.

Net als in de zaak die aanleiding gaf tot arrest van Uw Raad nr. 92 111 van 27 november 2012, werd hier in casu niet rond gemotiveerd en dient dan ook vastge[stel]d te worden dat het inreisverbod het ev[er]redigheidsbeginsel schendt.

Cf arrest van Uw Raad nr. 92 111 van 27 november 2012, inzonder[heid] overwegingen 3.2.tot 3.8. ”

3.2.2.1. De Raad merkt op dat verweerder twee motieven heeft aangebracht ter onderbouwing van de bevelcomponent in de bestreden beslissing. Hij heeft in eerste instantie verwezen naar het gegeven dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten en hij heeft daarnaast geduid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Inzake het eerste motief dient te worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat verzoeker noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen en dat verzoeker – die visumplichtig is – niet beschikt over een paspoort dat voorzien is van een visum. Verweerder kon derhalve besluiten dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en diende, gelet op artikel 7, eerste lid, 1° van dezelfde wet, verzoeker in casu een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Een schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Verzoeker ontwikkelt nog een grief tegen het tweede motief ter staving van de bevelcomponent in de bestreden beslissing. Daar het eerste motief evenwel volstaat om de bevelcomponent in de bestreden beslissing te onderbouwen is deze kritiek niet dienend. Een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan immers niet tot de nietigverklaring van een beslissing leiden (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Ten overvloede wijst de Raad er, wat betreft het tweede motief, op dat verzoeker weliswaar voorhoudt dat hij nooit bewust gebruik heeft gemaakt van een vals stuk en dat hij zich nooit schuldig heeft gemaakt aan het gebruik van een valse identiteit maar dat uit het door verweerder neergelegde administratief

dossier blijkt dat door de politiediensten werd vastgesteld dat in het paspoort dat verzoeker aanwendde werd gepoogd om met correctievloeistof een stempel onleesbaar te maken en dat verzoeker niet de persoon is die op de foto in het paspoort is afgebeeld. De Raad stelt ook vast dat verzoeker zelf verklaarde een andere naam te hebben dan deze die is vermeld op het paspoort waarover hij beschikte en dat tevens blijkt dat hij in het bezit was van een bankkaart waarop nog een andere naam wordt vermeld. Verzoeker kan, rekening houdende met de voorgelegde stukken en zijn verklaringen, derhalve niet gevolgd worden in zijn stelling dat er slechts sprake is van een “*verdenking*” dat hij gebruik maakt van een valse identiteit en dat verweerder artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 3, eerste lid, 9° van dezelfde wet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft miskend. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet verhindert verweerder voorts niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De beschouwingen van verzoeker leiden dan ook geenszins tot het besluit dat het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden. Verzoeker kan evenmin nuttig verwijzen naar de waarborgen die geboden worden door artikel 6 van het EVRM. De bestreden beslissing is namelijk een beslissing die werd genomen in toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet en beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409). Gelet op voorgaande vaststellingen en aangezien hij geen initiatieven nam om een einde te stellen aan zijn onwettig verblijf en zijn ware identiteit niet blijkt kan verzoeker bezwaarlijk voorhouden niet te begrijpen waaruit het risico op nieuwe schendingen van de openbare orde zou bestaan.

In zoverre verzoeker stelt dat het niet aan verweerder toekomt om in de plaats te treden van de strafrechter en waar hij meent de bekwaamheden van de steller van de bestreden beslissing te moeten bekritisieren kan het volstaan te duiden dat verzoeker uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. In deze beslissing wordt immers geen uitspraak gedaan omtrent de vraag of “*verzoeker zich al dan niet schuldig maakte aan een misdrijf*”, maar wordt toepassing gemaakt van bepalingen uit de Vreemdelingenwet en wordt een beslissing genomen omtrent verzoekers verblijfsstatus en zijn mogelijkheid om toegang te krijgen tot het grondgebied van de Schengenstaten.

Verzoeker kan ook niet gevolgd worden in zijn bewering dat verweerder pas zou kunnen concluderen dat de openbare orde of de nationale veiligheid door een persoon kan worden geschaad nadat de bevoegde rechtbank heeft vastgesteld dat deze persoon zich schuldig maakte aan een misdrijf. Zijn bewering vindt immers geen steun in artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet waarin wordt aangegeven dat verweerder kan overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer een vreemdeling “*door zijn gedrag geacht wordt*” de openbare orde of de nationale veiligheid “*te kunnen*” schaden. Enige vorm van machtsoverschrijding blijkt derhalve niet.

Ook door de ernst van de door hem gepleegde feiten te minimaliseren toont verzoeker niet aan dat de door hem aangevoerde bepalingen en beginselen werden geschonden.

3.2.2.2. Wat betreft het inreisverbod dat is opgenomen in de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat de noodzaak en de duur van dit verbod dienen te worden gemotiveerd, zodat een evenredigheidscontrole kan worden doorgevoerd.

Verweerder heeft in voorliggende zaak evenwel duidelijk gemotiveerd van oordeel te zijn dat een inreisverbod van vijf jaar vereist is omdat verzoeker fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft aangewend teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden en hierbij gespecificeerd dat hij gebruik maakte van een Ivoriaans document dat hem niet toebehoort. Deze motivering laat toe vast te stellen dat verweerder een individueel onderzoek heeft doorgevoerd en laat evenzeer toe te begrijpen waarom een inreisverbod van vijf jaar werd opgelegd.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder door een inreisverbod van vijf jaar op te leggen in casu een maatregel heeft genomen die het evenredigheidsbeginsel schendt. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd, dat hij geen beschermingsstatus nodig heeft, dat hij verklaarde dat de vrouw met wie hij religieus huwde en zijn kinderen in zijn thuisland verblijven en dat het vaststaat dat hij er niet voor

terugschrikt om de Belgische overheden te misleiden. Er blijkt dan ook niet dat verweerder door ervoor te opteren een inreisverbod van vijf jaar op te leggen en op die manier te verhinderen dat verzoeker in de nabije toekomst zijn bedrieglijke acties verderzet een maatregel heeft genomen waarbij er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen het algemeen belang en verzoekers particuliere belang.

Verzoekers verwijzing naar arrest van de Raad van 27 november 2012 met nr. 92 111, dat uitgesproken werd in een zaak waar de feitelijke situatie niet vergelijkbaar is met deze in voorliggende zaak, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK